

2.401924.
1887

UN BOEM ROMÂN

I
01924

DE

PANTAZI GHICA

ROMANȚ.

PARTEA I.

COPILARIA ȘI ADOLESCINȚA.

BUCURESCÎ.

Tipografia jurnalului Naționalul, otelū Bosesl.

1860.

PRECUVÎNTARE

BOEMIA

Ce qui caractérise la véritable dignité morale de l'homme c'est le dévouement. Ce qu'on fait pour soi même peut avoir une sorte de grandeur qui commande la surprise, mais l'admiration n'est due qu'au sacrifice de la personnalité, sous quelque forme qu'elle se présente. — L'élévation de l'âme tend sans cesse à vous affranchir de ce qui est purement individuel, afin de nous unir aux grandes vues du Créateur de l'Univers. Aimer et penser ne nous soulagent et ne nous exaltent qu'en nous arrachant aux impressions égoïstes. Le dévouement et l'enthousiasme font entrer une air plus pur dans notre sein.

(M-me de Staël).

Boemiî nă sânt aveî vagabonziî desfrunziî ne kariî îi deskrie snîi astoriî; nă se rekrăte, dăne kăm kredă ignoranțiî desne viaja de Boemia, d'în-tre marlatanî mi vijioniî, niçi d'în-tre negăstoriî growî la năngă, growî la cenă mi growî la minte, niçi d'în-tre lămniți a kărora inteligență este bornată mi al kărora vis de ambițiune se mărghinește să kăntige ăn noșt; nă; ea nă e ațea viață arătată de snîi kă kolori așă de sombri; kare trăaște kă ea sdren-gele, vijial mi konrănișnea, se sfărmaște în ăn snital mi se arănkă în ăn mormânt nekănoskăt mi ăitat de togi, neșdat de niçi o lakrimă.

Boemia este sursăia răsundă iar ns mizeria
nlungundă; Boemia este tineregea voioasă, viitorul
strălucind, studiu ardent, iluziunile asrite, amorul
năp, ambițioanea nobilă, cășetările înalte. Boemia
este dimineața primeverei ks soarele lăi radios
kare'nkălzește sșfletul mi inbărbrătează inima; Boe-
mia este kntekul, kșragiul mi devșementul, sșnt
florile sșave ks dălye înroșm sșdite ne kalea tinc-
regei. Este adese ori celebritatea.

Boemiă aș esista în toți timpii, în toate eno-
cele, în toate ȝurile; ei se rekrăț d'între intelligen-
ȝele cele mai vaste mi mai prodktive, d'între oa-
menii nentrs kariu arta e șn kălt mi literale o
vokagisne, d'între ȝenișri, d'între ȝeni bravi, sin-
cheri, onemii, voioșii, kariu aș viitorulș în imagina-
ȝioanea lor mi ȝăneșea drent bogȝie.

În toate enovele zicem aș fost boemi.

În șekolul cel mare al renașterei, Boemiă aș
fost celebri mi aș treksș ne arinele ȝeneragisne-
lor la nosteritate; *Mikel Angel* lăkra la *Sikstina*; ne
kînd ȝănele *Rafael* șrka trenteale *Vatikanslș*; *Ben-
vensto* medita ne *Herșeș*; ne kînd ȝetalea *Mediui-
ȝilor* rivaliza în kanșri d'onere ks *Leon X-lea* mi
Isliș II-lea; *Tiziansl* mi *Veroneze* ilștraș ȝetalea
Doriilor mi *Stsl Marks* rivaliza ks *Stsl Petrs*.

Îșterile ȝelle mai istorice, ȝele mai kolosale,
aș rekșnoskșș mȝirica Boemilor; *Karol Kșint* se
anleakș ka sș aridive nensșla *Tizianslș*. mi *Fran-
ȝisk I-ș* șave antikamerș la imprimaria șnde Dole se o-
kșna ks korekșrele lăi *Pantagrșel*; *Klement Marot*
devenind familiarsl Lăvrslș, devine favoritel aȝelei
Diane de Poatier al kȝrei sșrișș aș ilșminat trei
regnșri, anoi mșza infidelș a noetșlș Boem treȝe

în favoarea *Margaretei de Valosa*, favoare primejdioasă care era s'îl coste viața; tot în epoca aceea și alt Boem a kărîi koniștie a fost mîngîiat la Sorenta de o mazăr enikă, devine favoritul *Ducelui de Ferrara* kăm devenise *Marot* al lui *Francisk I*; dar mai puțin ferit de kit favoritul *Dianeî* mi al *Magaretei*; *Tasso* Boemul de la Sorenta, gîsește nebunia mi pierderea genișlei sîc în amorul lui nentru o fiică a familiei de *Est*.

În secolul 17-lea Boemiî formă o mare parte din celebritățile ce aș ilustrat Litterele; sîb regnîl lui *Luis XIII* mi *Luis XIV* ei avea membri n'între sniritete înalte ce ponslăc otelul *Rambillet* mi kolaboră la ghirlanda *Jsliei*; smleacă de madrigale bîdoarsî lui *Marion Delormi*, mi fîlceacă karte lui *Ninon de l'Enclos*, se bîlceacă în dîcl kă cei mai mari gentilomi ai *Franciei*, mi ajunși la rîsulțirî înalte, se auează ne și skaș eniskonal, săc ne și fotoliș ală akademiei.

În al 18-lea secolă se iveskă auei doi genișri mîregi ne kariî îi onșăc șnăl altăi cele doșe mari nașionî, *Francia* mi *Anglia*, în lîntele lor de rivalitătî literare; *Molière* mi *Schakspeare*.

Al 19-lea secol încheie kă avea alciaș strîlăcită de Boemi kariî ilăstrează gara lor mi o falcă sî resșne de akvente rînitoare, de prodășkionî frămoase.

Beranjer poetul ponslar kă kîntelele lui kare aș entșiasmat *Francia*, fîkăse parte din ele în brațele *Lizetei*, parte din ele între zidșrile inkisorcî mi kare resșăc în armoniî de libertate, de natritism mi de izbire; *Alessandre Dumas* zeșl romanșleșl istorikă, *Herkăsl* skoalei romantice a kărîi foile-

toane aş trekst din otelul bogatului milionar nintz în mansarda sbravei lskrtoare, kare citea ne Regina-Margot saş Msketarii între orele sale de sn ssnninş de nrivagisne, ut d'o lakrimz de amor; Balzak avelş filosofş alş omenirei kare a deskris viaga mi societatea în dşioasa ei realitate; Xenri Misrger; Alfons Kar avei noeyi ai inimei kari leagănş ssfletul mi esaltz imaginagisnea; Paşl de Kok astorsul grizetelorş; Viktor Hşgo atletul versifikagisnei kare s'a şrkut ne şn fotoliş al akademiei, ne avelş fotoliş alit de komvşoatat de Iliron.

„Kare nş fsese nimik.

„Niui kiar şn Akademik.

La noi kiar, Boemia noastrz de mi nşgintz (mi ayeasta nentrz kş nş am avş mşte talente mari mi mşte genişri şnerioare) este insz mşreagz mi ştrşşvitş.

Şi kind nş am vorbi de kîl de Boemia noastrz kontimşranz; tot am nştea cita nşme celebre ne kare Romşniî le nosedz kş mşndrie.

D-nş Ioan Eliad konil emit din şn sat kş ştrşia drent momtenire mi kş mşza sa drent viitor; avel atlet al tradşkşişnilorş în limba Romşnz; avel Viktor Hşgo al noesiei noastre kare de nş ar fi kşzşl în eroarele şnei ambigisniş nolitice rşşvitş, ar fi rşmas tot d'aşna nentrz Romşnia noşl konşiderat.

D-nş Grigorie Aleksandreskş avel fabşlist ilşstrş al Romşniei, emit din Tşrgoviste kş o momtenire nşrinteaskş mai mşltş de kîl minimz ne kare o a treşit se 'n nşgşz kş şinşî frayş: glanzdş ne işî ne kolca şşşşşl mi instrşkşişnea, şşkşndş se vorbeaskş kş atşta şpirit dobitoavele noastre, eksa-

lind de multe ori versuri savii mi eleganti; aceasta adesea când îi era soame; ajuns astăzi la pozițiunilealte, mi fiind unul din stâlpii lăminai ai Găvernului, încredințat cu dăruirea misiunii de a regenera țara mi de a-i asigura viitorul.

Bolintineanu, konil resfătat al Parnasului, emit din pîrîngi onorabili, dar kariu îi aș lăsat o nronrietate, de trei stînjini cu care se făcea în Franța când îl întreba.

— Qui êtes vous monsieur? votre brofession?

— Proprietaire. reszndea Bolintineanu cu o amfază demnă de Lafite; Bolintineanu regele noesiei noastre a kîrși liră sonoră mi dădă face gloria țurei, de care Româniul sunt mîndri cu drent kăvînt mi care va trece la posteritate ne arinele Istoriei ka nronrietar de... o momie mare kit o panglikă, mi ka noet de mîrirea unei piramide a Eginetului.

Aman, numele său citat cu onor de D-nu Edmond About, un alt Boem celebru 'n Franța; — Aman care 'mi a kîstîgat celebritatea meritat în România; Boem în Franța, Boem în România, Boem or unde îlă veți trimite, or unde va merge, kîcîl Boemia este sigiliul artei, este sakrarea genului; — mi talentului; — mi niktorul Aman e acela care fukă se strîlăcească genul.

George Gădi, Român; Boem al arhitekturei, mîndru de indenendința sa, — artist în toate instinktele mi 'n toate lăkrările lui fukind arta nentru artă cu acea konstîingă liberă mi voioasă ce karakteriză ne artist mi ne Boem; — al kîrși nume va figura în o zi cu onor în Istoria arhitekturei noastre kăm figuru în Istoria arhitekturei Franței numele Boemilor *Mansari* walgiu.

Maî sânt înk Boemî mslgî la noî; ayeî kariî nş
aş nriîmit bantismşl Boemieî nrin urivagîşnî mî sşf-
feringî nobile mî kşragioase, aş obginşl ayeî ban-
tism nrin viağa, plşcerele, simşimintele, abnega-
gişnea mî instinktele lorş.

Boemia este ekzistengă nenroiektatş mî ne-
nrvşzşlş kare lrşemte zi kş zi fşrş a se'ngrijî
de ayeî nekşnoskşl şe se nşmeste *mîine*; este viağa
aventşroaş mî eroikş de eksuedienşrî mî de in-
diferingş, kare nş are egoism, mî şrş; este karak-
tersl liber kare se'nkrede în azard adikş în Pre-
vedingş mî ia lşkrşrile dşurş kşm le adşve timşşl,
barkş a kşreî lonştar adoarme abandonşd lonşgile,
barkş ne kare o dşve vşntşl înkotro voeste fşrş ka el
şş se teamş de fşrtşnş; —barkş kondşş de Prove-
dingş fşrş a oisbi de stşnşî, fşrş a o sfşrşma.

Boemia e energia sşşletşlşî, bşrbşgiă inimeî:
amiciă sîncerş plînz de devşememt mî de abnega-
gişne; Boemia e stşdiş e artă.

Jşnega nş are dekil şn timş, kînd omşl o pe-
treş kş prevederea viitorşlşî aranşndş'mî viağa mî
regşlşnd'o ka ne şn orologiş; ayeă jşnege devine
o bştrineşş antişinatş, o natşrş konşşntş mî egoistş.

Prevederea e şn egoism poleit mî gratifikatş
de şn nşme pomşşos mî sforşitor *prevederea*, ş'anoy
kşşî oămenî se înşelş prevşzşnd lşkrşrî şe nş se
întîmşlş nişî, o datş.

Oămenî prevşzştorî imî fakş efekşl de orbî
kşrora se frînge bşşşl kş kare nîntş zidşl mî nş-
mîntşl ka se nş se isbcaskş, mî kariî kadş în gronî.

II

O adevărată amică.

Eraș znsnrezeco ore seara; — ne nodxl Mo-
gomoaei nx se aszeaș de kzt sgomotxl trxsrelorș
kare șrkaș mi koboraș sliqa, mi kigî va namî de
oamenî kariî resxnaș ne nictrele trotsoarxlșî.

Șn om ka de vre-o treî-zeci anî întrx sxb
șn gang, flserx o datx, mi xn servitor cwi din
fândxl kșrgei din o kșmarx, kx o kee mi o lami-
nare în mînx.

Omxl învenș se șrce skara, feçorxl îl șrma.

— Nx flserx, nx kîntx, nx zice nimik, nx snt
semne bñne; îwî zise servitorxl.

Intrat în kamerx tenxrl îwî arșukx naltonxl
îi anrinse doxș lxmînrî, skoase din bxsșnar xn
nakel gros de vre o çinqî zeci koale de xrtie
skrisx ne toate nxrgile, — se ameçx dñnaintea xnxî
skrinș kx skriitorîș, îwî nironi agîntxrlle asșna
skrierei, mi învenș se çiteaskx.

Din timn în timn se onrea. — Nx e rxș; îwî
zicea el însxwî resnșnzîndx-wî la nxonia lxi re-
flessișne; — snt ideî bñne, kolorî vii, simgîminte
nobile deskrise kx txrie mi kx sșlet; dar linsewte
romanyxlșî açestxl, — îi linsewte.... șrmx el kx

o miskare de imnaciengŭ; - ŭ linsewte mŕnka, er-
dijignea, stŕdiŕl.

Lovi din niçor, pîrîsi lektîra, şî inçenî a se
nlimba tîrbîrat n'în kamerî.

— Пъкълони; — имі зичеа ел арѣдикѣнд дин 8-
мерї кѣ дисрег: — кінд ле ам ҃итит онерѣл меѣ
'мїа фѣкѣрѣ мїї де комлimente, се'нтречеаѣ каре
де каре сѣ'мї стрѣнгѣ мѣна, ера 8н кор де ласде
каре нѣ се маї сфѣрша, имї промїтеаѣ gloria, а-
верча, мї еѣ импрехnam в мїнтеа меа генїѣл мї
јснעה; мѣ прївеам в о҃глїндѣ ка сѣ вѣз дака
нѣ 'мї крештеа о кѣнѣнѣ де ласѣ; — мї тоате ачесте
нентрѣ о рѣлїнѣ граматїкалѣ, нентрѣ фавїлїтатеа в-
лелїгїн҃еї; чѣї маї вдрѣснעהї имї не:мїтеаѣ оаре-
каре обсервѣрї; — азї дїмїнеаѣ ромаѣнѣл меѣ имї
пѣреа адмїрабїл, акѣм де кінд м'а нѣбѣшїрѣ де ла-
8нде, ам о неснѣсѣ дорїнѣ д'ал рѣне.

Se'nloarse k8 reneziviane mi l8z kaiet8l in m8ur8.

Bah! — 'l-am vîndut, — ns mai e proprietatea mea, e al editorilor; — îmi scrie urzinele.

El abia săvîrșii monologul acesta; — kînd
între scrîșul în kabinetul seș mi'î dedă un bilet.

— Domnului Ilie, e nentru mine.

Ми рэнінд нликэл ыти:

„Амічс.

„Daka n'e'i priimi bileti meš nrea tãziš, vin'o
de m̃ vczĩ.

„P. S. tərziš, se kiam̃ dāne mezišl nonqit.

Sunt abia znsurezece mi jsmplate, — învi zise
el: alerg.

Într-o zi iar pălăria mi bastonul, amrinse o gî-
gare, se renezi ne skurî într-o în o birje mi plecă.

Ajns akolo, se kobori din birje, xrkъ o skarъ jxmъtate lъminatъ nrin o lamnъ diskretъ, se arxнкъ in xn koridor, mi bъtx la o xмъ.

Mijietxl snei roki, ii dovedi kъ venea sъ'i deskizъ.

O jxnъ femee sъrizindъ mi rowind ii deskise xma, mi ii intinse mъna.

El lъъ mina o strъnse in a lxi, intrъ in kamerъ mi se uxse ne o dormexъ lingъ dinsa.

Acea kamerъ era o elegantъ, lъksoasъ mi bogatъ kamerъ de kxlkat.

— Desneram de a te vedea; ii zisse ea: daka nъ veneaî neste zeye minste era sъ mъ kxlk; — ei bine ye noş?

— Eutl angerxl ferivirei melle; ii zise el: de kъnd ne vedemş mi se intimnъ tot bine, — astъzi am kъutligat avel nroves kъ glorie mi fanfare, de mi kъ xn nledoriş improvizat in kontra xnъl diskъrs stъdiat, — ewind de akolo am trekst ne la editor kъrxi am vîndst romanuъl meş din xn kavint.

Ea se rowi de baksrie.

— Ili nъ'mi snъneaî nimika; — ii zise ea strîngindş'i amindoxъ mîinile: — trebъea sъ'mi o strigî kxin aî intrat, — iatъ-te dar ne kъnnxl nrosneritъ-uei, — de o narte inaintarea in kariera nolitikъ ye aî alesş, de alta renxmirea literarъ mi legislativъ, — diplomat, astor mi avokat; — adъogъ ea rъzъnd — sъ vezî, strъlxuirea 'uî deskide bragele ei, aî ulent, mi yeва imi zive kъ o sъ mergi foarte denarte.

— Ei bine; ii resnъnse el: — avel yeва kare 'uî vorbente, mie nъ'mi zive nimik, sânt deskъragiat Zoo, sânt kъ totxl deskъragiat, kite o datъ a rare

orî, ka valsrile mîreî kare se arîdikş, anlaşdele resnî sgomoteasc mi kariera nare a mi se des- kide în kale; anoî ka marea kare se kalmî anla- şdele takş, mi kariera nare a se înkide iar, afarî din konilîria mea trekîş în stîdîşrî — de kînd nî mai am stare, — sîntî çinçî anî, çinçî anî de mînkî sterilî, în kariî nî am strîns o sîş galbenî în kasa mea, în kariî nî am fîkîş şî nas de stabili- late în nosigîşpea soçialî, în kariî nî 'mî am kreat kariera, mi'n kariî niçî çel nîşgin o jîşî renştagi- şne nî'mî a fost rekommensa; — dîne momente de nîşginî glorie kare mî 'nbatî şî minî de res- şire ka astîşî de csemnîş, kare mî amegemte o orî, mî simş mai obosit de kîl tot d'asna, sne- rangî mî nîrîşemte înkî mi mai mîlt mi nî mai am înkredere 'n mine.

„Aî fîkîş bine de 'mî-aî skris Zoe, îmî nare kî am frigîrî, mi în soçietate'gî îmî voiş kalma aveastî iritare nervoastî kare înlîşce aşîra mora- lîşî meş.

Zoe merse de rîdikîş nerdelele, noantea era lîminoastî mi seninî, kasa 'nnaltî mi marî, eî se amezarî ne dozî şotolîşrî lingî şereastrî.

De la şereastrî, Bîşkîremîşîl nîrezenta o nano- ramî înkîntîştoare, aveî adîsnare de komîşrî din kariî cîe iarna fîmîşl çî se'nalgîş şîre çîr, din kariî şîî kîarî, alçîî 'ntîşnekomî, de kînole mi klonotnîçî de bîşerîçî, fîçîea okîî de se afîndaş în şî snektakol kare ka mi Oceanîl însîrîş gîndîrea înfînitîşî,— Kîşîrile se nerdeaş în şî orizont çî nare a nî aveî marginî, miriade de skînteî lîçîeaş în avel senin întokmaî ka skînteele nîşbereî de aşî ne kare le anrînde şîşforîşl nîntre valşrî, sgomotîşl trîşşîrelor

le adăuga aminte mângierea sardă a mării, și smulcea snăgisl de marmură, contrariile secerdeaș și seninătăți. nongel, amestecat cu acel șgemot, de orănișli nro-norgișni imense, și frământău magiui a krorș gîndire visetoare smulcea sâfletele lorș de o mișterioasă melankolie.

Zoe mi Hăsl adăgi kă totă la admirarea aueli suetiakol, remăsese kîteve momente silențioșu.

Șn val de sînge tener se șrkă nîr la inima lăi Zoe, ea resniră kă delivă auel aer îmbătătorî deskise șa moment bazele sâb imnălsisuea șnei ofștrî, și mîna ei se ușse din o mișcare involuntară, imnăns de instinkt în mîna lăi Hăsl.

— Kă toate kîte zivî — îi zise ea : — ceea ce ai fâkă nîr akșm aș fost nșmaî înșerktrî, de aui 'nainte gi se deskide kariera, nouî merge înainte.

— Mî șnde nouîș ajșnge? — o 'ntrebă Hăsl,

— Șnde ajșngă talentul mi jșneș; șneranș mi mșnka.

— Aua; — dar Zoe kă toate astea; am vîzșt mșlgi kariî mșreăș șnerînd, am vîzșt kigî-va kariî ne lîng mșnkă și șnerare măi aveăș ceva ce se nștea face talent; șnde șșnt ei akșm? Șniî trîrșkă mizeria mi regretele, algiî trîrșkă de viășa boemă, și ne algiî obosirea 'i a dșș în mormînt.

— Mă mir, și lasăm șt'gi o zik, mă întristezi; — îl rîșnșse Zoe kă o voce mișkată: — nentă ce aueăș amîrșșisne? aștzi kiar ai dată o dovadă nekontștată de talentul tăș, șkrierile tale șșnt dokșmente de merit; — ne-am întilnită amîndoi kînd eramăș și șnșl mi altșl koniî, mă în șrmă te-am întilnită în timnșl onșlenșei tale și 'n șrmă ne-am întilnită în timnșl ștrîșciî tele, așnșu

eraî kăragios, eraî pŕternik, aveaî resimnăgisme
 mi inimă, măncheaî fură alt skon de kăt năma
 săsugineră pronrieî tale esistinge, — nă aveaî poate
 atănuî niuî ăn skon de ambiguisne, ai kombătăt in-
 ăerkările soarteî; mi astăzî kînd atingî străbăvirile
 săkăesălsăî, astăzî, kînd gloria kare se kămtigă kă
 atăta sădorî îgî întinde bragele ei; — kînd kredeam se
 te văză fericită, nlin de 'nkredere în zilele tale
 viitoare, emtî trist, ironik, deskăragiat; — nentă ăe?
 nă e înlăia oarb în kare găsesc în tine ăeste dis-
 uosiguisnî ănde întră mai măltă iritare de kăt
 jăstligie, kare e kăssa? — emtî tener, ai neamiuî,
 dar te imăresoară simnalî mălte, noruî kă mândrie
 ăn năme onorabil ne kare nă'l-ai pătăt niuî o dată,
 renăstăgisnea'gî iuă ia sberăl ka o năstre timidă
 kare ese din kăibă seă, ai 'naintegî snagăl mi vii-
 toră, — ăe 'gî linsewte, ăe kăăgî? nentă ăe ăest
 disnreg? ai destăl suirit mi destăltă inimă ka să
 nă te koborî la nălăngerile săb kare mediokrităgile
 iuă askănd nenăstingă loră; — mtiî kă viitoră e al
 oameniloră de bănă voină; — de ăe kînd atingî
 regiănele deskise, ăeăstă obosire mi ăest desăăst?
 Dămnezeă bine-kăvintează mănka ta.

Emoăisnea înăbăăa nentă lăî Zoe, ăa se a-
 nlekă snre Păăl mi îl săăăă ne frănte.

— Iartămă de'gî vorbesk ast-fel; îi zise ăa
 — dar mtiî, ne kănoawtemă de kînd eram koniî, mi
 de kînd eram koniă te isbesk.

— O da, da, zise Păăl, o mtiă, emtî bănă, kă-
 ragioasă; — ka să'gî răsănz kă sinceritate ar tre-
 băi să mă kobor nănă în afăndăl sensăgisneloră
 mele mi să arădik ănăl kăte ănăl văările inimeî
 ănde săămegă mi arde ăeăstă amăăăăne de kare

înjî vorbeam; nă kănosk de kîl doxă fînge kă kare
noyă să fakă asta, tă Zoe, mi

— Mi Kostikă, amikăl de kare'mi vorbewi
adesse.

— Da.

— El te isbewte mi 'njî dă konsiliări băne;—
nă e aia?

— Da, konsiliări de ayele țe insniră amicia
mi esneriinga, isbitări morale de biyă kare stimăle
ambigianea, kă băxtărele amari kare agiă stoma-
kăl inkis noftei de mănăkă; — simy doxă mănî
amiye săb innetăositateă măstrăriloră mi 'nvyărtă-
rilor țe'mi dayi tă mi el; — ei bine, nămaî el mi tă
nătegi mti țeă țe simy, dar voi nă ghiyăi inkă, mi nă
nătegi kănoawte tol țe se netreve în inima mea.

— Ei bine țe ai?

— Nă mtiă niyă eă, — imi zivyă kă am ta-
lent, o vîz, o simy, mi de țe să nă o snăis; — o măr-
tărisesk kă françeyă? o simy poate măi măt de
kîl nă mă iatră modestia mea să o zik, dar, de aui
kiar, vine săferirea mea.

„Acest talent ne kare 'mî-il akordă lămea, a
kărăi semănă kreute în mine, țe este? o fakăl-
tate noroyă; — el nă va fi real mi vigeros de
kă kă kondigianea de a'i sni stădăl, instrăk-
gianea, năcienga lăngă mi mănăitoare; — akăm mă
lădă nentă o oare-kare înlesnire de csekăgianea,
dar restă țeă țe este al meă, țe am nă din mănă
mea, nongile de veghere, orele de trădire mi de
găndire, nimeni nă vorbewte de dănele; mi kă
toate auestea nă este adevărata mea nătere, în țeă
țe fak, ți în țeă țe noyă faye, dar vine 'mî zive
fă, mănăewte, mi la sfărmită mănăci talo vei a-

vea esistența asekurată. — Cîine 'mî zi ve iată, ia, mi kă aveasta săsșigine'gî essistența, renassute, mi lăkrează în kalm, mi stădiș, făr grije, mi făr dărerere; — dar nă, trebăe să lăkrezi kă mănătorul imnădent țe koseute semăntăra înainte de a fi avăt soarele timnă să koakă snicele; — îngelegî akăm? — stîi akăm nentă țe imî vine tărbrîi solitarii mi dăreroase, komnarînd țeaa țe fakș, kă țeaa țe aș nătea faye, dakă trebsingă nă m'ar înninge.

— Dar trebsingă ațee, este oare o trebsingă reală? — nă e nămaî o rea obișnăire de disinare mi keltăire?

— O! — voiș fi singher kă tine, Zoe; — respănse el: — daka aș răne relagănele mele kă lămea, dakă m'aș inkide în singăritatea nrofăndă, dakă aș trăi nămaî între kărgăile mele kă kondeisă în măpă, poate kă aș kăștigă țeaa țe 'mî linseute; — dar kă nreșă a kăte nprivagăni? — nă am sșnă oare kă lănte le sănsăi mămei mele, obișăiră de lăks mi de viagă elegantă kare mi se arădikă în kap, kă ațele adieră alle văntăsi de nrimăvăt țe smăls nădărele de kăntărele nășreloră? — Illi'mî adăkă aminte de trekăt? — mi disinare nă e oare o indăsnensabilitate în șrma obișăirilor țe am kontraktat?

Zoe imî koborî frăntea între măini, mi Păsl nprivind'ă deskonări o lakrimă țe strășăea 'n geapă'i kă o frămoasă niatră de onălă.

— Te 'ntrăstez; — șrmă el: dar ai țeerăt să'gî deskonări toată inima mea, ațeastă simăire mă în năbășma, mi trebăe să șrmez akăm dănt țe am înăenăt; — ei bine o mărtărișesk; — sșnt obosit de

privagiznî wi de sîrbîie, ayeastî viajî de Boemia
kare sînt akîm înkî kîte-vî lîni îmi strîbîiea în
uromisîzî radioase de glorie, de mîrire, akîm mî
desgîstî wi mî deskîragiazî, nî maî poîî merge
înainte, mî simî slab wi mî tem sî nî kaz în
drîm; — sîrbîia mî sîerie, nentrî kî ca tîraute
dînpî dînsa sîferîngele de kare sînt sdrobî, —
lîkrî strîniî, sînt mîndrî de talentî ne kare nî
arî, wi rowesk kîar de anîsdele ye'mî a atrîs
ayel ne kare'l am deskînerî astîzî; — vezî nînz
înde merge ayeastî bizarerie, lîsdele ye'mî a da-
tîrî oamîniî yeî maî komîetîngî yeî maî ponîlarî
de akîm, în lok de a mî bîkrî, m'a îritat mi m'a
sîpîrat; — mî simî sînerîor ayestî renîstîgîzî
nîskîndî; wi înyerk o deskîragîare amîrî gîndînd
kî nîî o datî, nî voîî merge maî denarte de a-
yeastî margîne ne kare sîlîngele mele a atîns'o.

— Da; — te'îngelegî, wi mi se îîne înimî; —
mîrmîrî Zoe înyet.

— A de aî fi bogat, de aî avea îzîngî
vieîsîreî, de aî avea fakîltatea de a lîkrî în re-
nîss wi kalm, tîmîl de a stîdia la orele mele de
însîrîgîsîne wi de nîîere de lîkrî; — de aî
avea venîl kare sî'mî permîtî a nî mînîî fîrî
nîîere, mi a sîna adînk, ka sî deskîner bogî-
îiele genîlî, noate kî aî atînge la yeî; — dar
nî; — trebîe sî lîkreî îste; — nentrî kî trebîe sî
nîodîk mîlt, ka sî kîîlig ne lînz alîî kîl se a-
îîngî trebîîngîlorî mele.

Îîîl fîkrî kîîî-vî nîîî în kamîrî, îîîî trekî
mîna'î nerîoasî ne frîntea'î înkîgîî, anîî merse
de 'îngenîkîî lîngî fotolîîl ne kare remîsese Zoe
gîndîtoare wi melankolîkî.

— Te-am întristat Zoe; — mi nă e vina mea; — ai voit ție să aflu tot ce simți, mi iată; — acum s'afletă-mă înțeleșuit s'a kalmat; dărearea mi șmiliarea ce am respirat astăzi, s'a eksalat în kăvintele de amărușenie ce am zis acum, mi acum îmi pare că sunt altul.

— Ambigiența îi zisse ea, ambigiența te roade mi șșkă tot ce este nobil, sincer, mi măreg în tine; — visam nentru tine alte simțiminte kare să te dăcă denarte de lăutele mi natimele politice, mi ție te arănuî în ele ka omul kare merge să se'neco uliind că akolo este igrășia kare o să'l înghită. Ei bine, fie, mi ambigiența are partea ei de mărire mi de noblete, șrimează kalea aueasta, fiind-că soarta te-a kondă la dînsa; — mergi înainte că kșragiș mi energie; — dar mergi drent, leal mi jst, — nă te'njosori ka să te șrui, mi nă te'nșiga ne rșina simțimintelorș tale, mergi că fruntea 'n veci senină mi arădikă, lăkrează tot d'asna nentru bine, mi disreșente inamiciî țî; — nentru că aua, kombătînd-te, ei vorș kombate binele, mi vor cădea de sine.

— O, Zoe îi zisse el: mă tem că nă voiș reșmi niui o dată; — Zoe ia nrivente, adrogă el arătînd-i ne fereastră o lămină kare se stîngea în denărtare; — ia nrivente lămpa aueia, kăș strășuea ea adîneașrî, mi acum, e palidă, se stînge, de au fi poet 'ui—au zice; ea e imagina viegei mele, va fi strășuit șn moment, mi apoi, se va șvîrșî din lînsa șnt-de-lemnșlăi nșgin șnt de lemn kolar d'asr.

— O nă, nă ast-fel de ideî șkămnăl meș; — nă ast-fel de diskșragiare; — kăui asta omoară kiar genul.

Lămina kandlei se stîns; — Zoe îmi arănkă

bragele de gîtl lăi, îi akoneri okiî kă figăra ei ka
el sî nă vazî kă razele lamnei nă mai ardeaş, şi
băzele ei arzinde se linirî kă amor de băzele lăi.

Пасл симги стънгеle ferbîndă'î în inimă.

— O da; — zise el; — mai e încă şnt de lămn
în lămpa mea, mai e încă năstere şi kăragiă în mine.

Şi bragele lăi înkônjărarî talia sânl şi sâ-
gure a Zoci. ✓

III.

PAUL.

Paul este o ființă foarte bizară, la fizik, ca și la moral; — ca să se indentifice lectorii cu toate fasciele acestui roman; — închipemă să-l descriem așa în kit el să facă bine cunoștința Boemărilor Români, croșl principal al dramei ce publicăm.

Nu voiș zice ca alții astori, că croșl meș era un tin de frumusețe ca Narcis săă că era gol ca Hasan; nu-l vomș compara nici că zidăi unei biserică, nici că discursăi unui orator de la Kamet; — Nu; — el este că totăi alt ceva, mi tot ce nătemș înkădinga e că nu scamăntă că nimeni mi că nimik.

E tină; — nu e nici brăun nici blond; — figura lui e lungă mi palidă; — dar năkăte; — okii lui sânt căpăși mi mici; — dar dălu, volăntășă, vii mi skinteășă; — gura lui e fină mi sângire; — sârisă e ironik mi mășkător; — dar năgin că năgin el se desghiață mi devine afabil, mi isbitor; frântea lui e vastă, norăoșă, gânditoare.

Afară de aceste, nu e nici 'nalt, nici mik, nu e bine făkă dar nu are nimik disform; — e măskălos, mi slab.

Are măstăși blonde, roșkate, sârgăcene negre

gene brăne, lăngă, părăl kastaniș, mi favorite semi-brăne.

Dak'gă adăna toate averse, veșă face o singă stranie mi bizară în kare ărită se va amesteka kă frămosăl fără ka niă ănl niă altă să trismă.

Iată nentă fisikă să.

Să venim akăm la moral.

Binele mi răl se lăntă'n el kă simjimatele lă. — Are tărie de voingă, energie de otrire, ătrăndere, ăerseveringă; mi o foarte mare stăninăre asăna nronriiloră sale sensăisnă; — nenămrato dăreră, săferingă, desăenigă, neferiă, lă isbit, fără a lăssa alte trăsări asănră'i de kit o natărsă sombră, tăkă, mi indiferintă, kare 'l-a făkt a fi tare, kalm, reče, în toate ăirkomstangele vieț, mi 'i-a dat o esăresăne de melankolie kare se re-vară ne toată singă lă.

E reče de auaringă, reče nintă la esăgerăisne, dar e băt nintă la slăbiăisne nentă defektele altoră.

E tot d'ăna trist mi gănditor, dar natăra sa se skimbă kite o dată mi devine vesel rizător nintă la esăgerăisne, atăntă are ăn ris nervos mi mai trist de kit înstă întristărea,

Are snirit.

Dăntă kăm vedegă, — lektoră amiă, — Păl nă seamăntă kă Xasan, nă seamăntă înstă niă kă Stenio. nă e niă sombră ka Mild Xarold, niă vesel des-fănat ka Jack Rola, niă răă ka Xenrik Aston.

Esoăl nostră nă e ăn eroă de romang. —

Kă toate averse are o natărsă poetikă, roman-tikă, melankolikă mi simjitoare.

O damă de snirit 'l-a kăalifikat ast-sel:

„O natărsă sensăalistă, amestekă kă o imăgi-

„nare Schaksperieană;—jsmătate poet, jsmătate material, spirit ne'nțele.”

Fiind că dama îl cunoștea bine, îl dăduse lectorilor; — kvalifikat ast-fel, mai că seamă că noi grăsimă kvalifikarea esakă.

E brav mi ka tot omul în adevăr brav, nă e fanfaron, sârde că dispreț celorlă kari se lădă de kragiș loră, mi kăte o dată grăsește o mare satisfakțiune a'i șneria saă a'i șmilia.

Pașl nă a fost însă, tot d'asna ama.

Figura lăi nă a avăt tot d'asna așea ualoare tristă a șșferinșei, frântea lăi nă era inkreșită de dărcere, inima lăi nă era konrinsă de șventișism.

Pașl a fost mi el o dată konil răsșmat, a trăit mi el desmerdat între șrăștirile mamei sale mi mîngierile tatălăi șă; — a avăt mi el șn kămin nărintesk la kare se așeza voios mi rîștor, șn lok la vatra familiăi șnde petreșea o konilărie dăle mi frămoasă.

O dată eraă boeră în gara Romăneaskă, mi boeră mară.

— Pașl era fiș de boer mare; — tatăl șă era o inimă bșnă șn șșlet nobil, o kăgetare ingeleantă că șimșiminte natriotice mi leale, că energie mi bșnătate.

De la namteera sa, Pașl era Benjaminșl nărinșiloră lăi, Benjaminșl tatălăi șă; de așcea nișă nă știs kăm netreks șei d'intăi doă-șnre-zecă ană aă konilăriei sale, kășă eră beat, beat de fericișre mi de inkăntări.

Kănd așea el doă-șnre-zecă ană, tatăl șă era bolnav;

Pașl nă văzșse ne nimenă mărind nișă atșnă.

În o zi în kamera tatălui său, perdelele erau, luate mi o zi întincoasă strebutea înăuntră, și silențios dăseră domnea în prejeră și, toate figurile erau valide mi lakrimi komprimare lăcaș în togă okii.

El privea cu mirare avea dădere tăkă că se năldea ca și un băș de doliș ne toate figurile; — făr a mi întristarea înăbăba sâșletă și, simțea că ceva usne din viață mi că face întăneră în viitoră.

Astea kite-va momente și preot care năra la sângioară o karte înfășurat în și natrafă, întră în kamera aceea; — ne preot îl urmă ^{și} ikoană mare înfășurat în argint, mi o fâclie de țeară albă.

Toată lumea se skăla, se năklină, și răta ikoana, apoi măkăș'a îl lă de mină mi emiră togă de akolo, tăkăși ca eternitatea.

Era că eternitatea înțenea a 'mi lă imnerială divin în avea Kamera.

Kind trekă în alt anartament, nimeni nu se mai năta stăuini, măma lă Păsl, sora lă, fratele lă și toate radele isbăkniră în sâsnine, lakrimele skădaș toate figurile, strigăte de dădere emiră din toate inimele.

Păsl nu nătea nănge, și năse mîna ne inima lă că simțea sfiuindă-se, deveni alb ca fâclia de dăsece în kamera tatălui său, 'dăskise gura și zikă și kăvînt, dar gura rămasă înkălestată deskisă, se rezemă de sobă, și și aginti năvirile asăra mămăș'i.

Astea o oră anroare veni de i kera iar în kamera bolnavă. — Lakrimele înțetă, toată lumea și sterse okii; mămăș'a îl lă iar de mină, trekă prin o sală lungă și vastă și intră iar în avea kamera.

Tatăl lui Pașl alb ca zăcrin, ca o barbă venerabilă ce se cobora albă pe sînul său, sta călcat pe pământ; — okii săi limbezii se agătură asupra familiei lui.

El făcea zăcrin din cap, totuși se antroniara de nașul său, ca zăcrin braț înconjurat pe kîte trei konii săi, ca altădată de talie ne nevasta lui, îi antronie pe totuși de sînul său, îi sîrăle de mai multe ori, apoi brățelele se deskiseră mi totuși înghesăciara.

„Mășugămesk gic Dămnezeale; zise el sîrălînd înkă o dată pe Pașl“; — apoi kanul său se anlekă pe nerul, bățelele se întredeskiseră ca zăcrin sîră, mîna sa kăză pe naș, okii săi rămaseră deskîșii, fikșii, agătușii în sîs sîră nișii zăcrin skon, zăcrin răknet înfiorător emi din toate nentărilor, totuși se reneziră pe mîna lui să o mai sîrăle o dată, Pașl o anăkă cel d'întîiș, mîna era înghesată, tatăl său era mort.

Rădele țara pe mîna mi ne sîrora lui Pașl, fratele lui cel mai mare inkise okii mortății, îi împreșă mînele, apoi lă pe Pașl în brățele sale.

Amîndoi frașii rămășii orfanii de tată, se gîngă kîte-va momente îmbrășiașii, alănișii sîsninele se eksalară mi ele din nentă konilății, mi amîndoi frașii nlinseră zăcrin în brățele celăi lalt.

Tot se sfîrșise.

Konii nerăse zăcrin tată, sîrăcișii zăcrin reazăm, țara zăcrin bărbat.

Nă mai era nișik de făkăt în așea kameră, emiră mi ei din așel lokam de dăreră mi de nlingeri.

Pește kîte va ore, se fășea în toată kasa zăcrin sgomot înfiorător, șokanele bățele kă kă zăcrin sî-

net lăgăbră, mi toată kasa se'nvâlăia de un postav negru.

Noaptea fr lăngă mi dăseroasă nentru nefe-
rivitel konil; — destent el vedea ne tatăl sŭă kă
mărise, vedea toată avea svenŭ sfŭșietoare țe se
netrekăse în okiŭ lăi, mi reneta țeile din ȣrmă kă-
vinte, kăvinte nobile mi sŭnte ale tatălăi sŭă, — kă-
vinte insnirate de resimnăișnea krestinălăi kare a
wtist sŭferi în viața lăi.

A doua zi toată kassa era învâlăită în negru;
în salonsl tatălăi sŭă era aridikată ne un nides-
tal un nat akouerit de un oranistă mi înprejmăit
de flori, ne avel nat, îmbrăkat în serigeoaŭ de na-
radă, învins kă un șal alb, tatăl lăi Pașl era a-
șezat între fŭkliile țe ardeaș mi florile țe eksa-
laș profămsl lor. Înprejărsăl natălăi kăpŭ-va preoŭi
viteaș învct răgăvizișnele morșiloră, mi toată kamera
era nlină de oameni sŭravŭ, nefeŭivŭi a kŭror mŭn-
găiase dăŭerele, ne kareŭ ajătasse în viața lăi, mi
kariŭ îl năngeaș nentru kă nerdăseră reazămsl loră.

A treia zi toată kărtea era nlină de trăsărit
un drik kă șasse kaŭ era la skară, năseră ne ta-
taŭ lăi Pașl ne drik, măzika învems a kŭnta.

O ȣel d'întliă sșnet al măziȣei întonănd mar-
șsl mortșoar e măi oribil dekŭt a vedea ne ȣine-
va mărind; — el isbeste kă o dăŭere teribilă în inimă
mi omă ne se poate onri de a simșŭi avea fatală
emogișne kareŭ zȣe: „năngŭ nefeŭivite, aŭ nerdă-
ȣe aŭ ișbit.”

La avea ȣeremonie sŭnebră asista tot Băkre-
stă de la ȣel măi mare nînă la ȣel măi mik, de la
ȣel măi bogat nînă la ȣel măi sŭrak.

Boeriŭ năngeaș nentru kă oŭ kariŭ ȣineaș kŭ-

ma ȕreî atâncî, simȕeaş kȕ kȕ dȕnsul nerise o narte din prestigiul lor; — sȕraciî mi nefericiȕiî plȕngeaş pentrȕ kȕ ei nerdȕserȕ şu aistor, şu rea- zȕm, pentrȕ kȕ simȕeaş kȕ în el se nersonifika jȕstȕgia.

A natra zi tata'l lȕi Paşl era îngronat în o modestȕ biscrikȕȕ la şu sat.

Paşl fȕkȕse cel d'întliş nas în dȕrere, viitorȕ'î înȕenȕsese a se akoneri de nȕorî; — el simȕise kȕ ȕea d'întliş lakrimȕ serioaş ȕe vȕrsasse, markase kalcȕ ȕelor ȕe mai era sȕ verse în viaga lȕi. Sta'ngenskiat mi se rȕga la aȕel mormȕnt. mi în ȕenȕse pentrȕ 'ntȕia oarȕ a simȕi ka şu om.

D-nu Ioan Văkăresku năblikasse o kălegre de elegii melankolice, kare făceaș o armonie săvâ în sâfletul adolesvințului; — el nu le stădă, nu le cătea, le sorbea; — mi ele se sâpă în memoria lui kă o nesnăș mi rapidă vioiciune, ka tot țe plăce, mi ka tot țe isbește o inimă jănă.

Kăvintele de amor revenează adese ori în acele inspirațiuni ale poetului Român, acele simțiminte îl impresionaș făr a le cunoaște, făr a nătea sâ le analize, făr a le 'nșelege; — dar elle șmulcaș sâfletul lui mi îl făceaș sâ presimț o altă viață, adică o altă față în eksistința omului; — o altă față, kare trebuia sâ skimbe mi asnișurile mi kăgeturile lui.

De mălte ori *primă-vara amorului* 'l-a făkă a se kăfănda în ore întregi de kăgeturi ka în șn dedal al kărui nu nătea grăi firul kondăktor, mi în kare se nerdeaș kăgeturile mi impresiunile lui.

Mi această nentru kă inima lui, kăgeturile lui eraș alănuți nămai noesie. — Adolesvințul era poet kărui tot adolesvințul înzestrat kă o inimă este poet — noesia resănu în sâfletul sâș kăm resănu în denștare ne o kînnie, kînd soarele anșne, klonotele bisericii satului șnde arc vine-va morșii sâi ișbigi.

În adolesvinț sensațiunile dormă în inima omului; — dormă, înșă visează visele cele mai legăturate, mai delicioase, mi mai volăntoase, mi a-elle vise șânt doringele săș asnișurile lui.

Plăi stădă; — săș ka sâ zik mai bine el se lăssa sâ'l răncașă dăleaga akventelor poesiei, mi legăt de kadența ei, adolesvința lui resnira șn

profăm de amor sure kare sbăra sâsletel s'ă s'ă
a o nătea în s'ă atinge; — ka năiă de nas're ce
ese din kăib m'ăi învarkă în aer slabele'i a-
rină, ne mtiind în kotro s'ă se avînte 'n suagiă; —
ama înverka el năterea sensagiăneloră, o simgea tare
mă arzând, s'ă a simgi în ce parte trebăia s'ă
înloarkă urivirele ka s'ă g'ăseaskă realitatea idea-
lăi s'ă.

În toat'ă viaăă lăi străbăirile literelor 'l-aă a-
tras măi măt de kîi oră kare alt stădiă mtiingifik
mă serio.

Boem de imaginagiăne mă de kăgetrăi, kăm
a fost măi tîrziă Boem de eksistîngă, el se ada kă
totă la tot ce resnira fantasie, kanriviă, azard — la
toate miukările lăi velle d'intliă; — mă nă înv-
băma nimik nîră atăvăi urin reflekyiănea kare în-
ghiagă inima mă naraliză năterile.

În o zi în s'n astor franvez (nă măi mtiie în
kare; — e ama măt timn de atăvăi), Năiă g'ăssi o a-
legorie, o sabăi în proză; — dar kare il imnresionă
atit de măt în kîi el o lăi nentă s'n adevăr; —
în aăea alegorie el vedea problemă kăgetărilor po-
etăiă, mă nrevedea realitatea vieăi.

În tinerele lăi ilăsiăni el se kreăea destă de
tare ka s'ă skrie; — mă noale aăea kăvnt; — stăiă
konilăiă e măi nă, limbagiă s'ă e măi korekt; —
kăvă la nătră-sure-zeze ană omăi în s'mă e măi nă
mă măi korekt; — kăvă atăvăi el skrie kă inima, iar
nă kă reflekyiănea.

Aăea alegorie il imnresionă atit de măt în kîi
se anăkă s'ă o tradăkă.

Făemă năblikăi jădekător de prima lăkrare li-
terară a konilăiă noel; — inkă de atăvăi insnira-

mişnea lui melankolik mi vizitoare se ada la tot
ce era melankolik mi gânditor.

Alegoria tradese de Pasl, e skrierea-șnăi astor
mare mi de aveia o dămă aci făr sfiire lektorilor.

* * *

„Șn flătre adănase ne arinele sale de onal,
cea mai dslre armonie de fege; — alb, romș, mi
albastrș.

Ka o rază lăcind de soare el sbăra din flo-
ricik 'n florikik, mi el însăși semănând kș o floare
mishkznd, se arădika, se anleka, se jska în verdea
kîmnie.

Șn konil kare înverka intlii seî uamă ne iarba,
smăltat, îl vlezș, mi simți o nesnșș doringz, de
a urinde insekta kș fege viaae.

Dar flătrele era obișnăit kș asemenea doringi;
— el vlezșse șmă de lăme obosindșse alergând dăn
dșnsșl; — mi kînd konilșl își onrea fșga mi 'ntindea
măna ka s'î anșve, flătrele se arădika mi își lșa
iar sborșl sșș inegal mi amegitor.

Dar konilșl nș se lșsa, konilșl alerga mereș
dșne dșnsșl.

La fie-kare înverkare neisbătitz, în lok de a
se stinge, dōringa stănînirei kretea în inima koni-
lșlșl, mi kș kztări mai înflăkărate, kș șn nas mai
renede, el alerga dăn gingașl flățrel.

* * *

„Konilșl alerga mereș făr a nrivi în șrma sa;
ama în kî alergînd el ajănsese denarte, denarte de
mșma lșl.

Din valea înflorit, flătrele treks 'n o kîmnie
ștearn mi akonerit de snin.

Konilșl îl șrmă în kîmnie.

K8 toate k8 distanța era depărtată, mi alergarea renede, konil8l n8'8i simțea obosirea 8i 8rma fl8t8rele kare se așeza din zec8e n88i la zec8e n88i k8nd ne o floare s8lbatek8, k8nd ne 8n m8n88i8 de snin8, 8i 8u8 l8a iar sbor8l tokma8 k8nd konil8l kreedea s8'l nrinz8.

88i k8 așea nes8888 doring8 a j8neșei, k88i alerg8nd konil8l se skimb8e 8i devenise adolescent, el 8rma nekontenit str888ita insekt8.

Din timp în timp fl8t8rele se onrca, 8u8 sk8lda vol8nt88os arinele între foile 8nei flor8.

Dar k8nd t8n8r8l se anronia, res8ir8nd sperare8 de a n8ne m8na ne d8ns8l, fl8t8rele s8'n8n88a l8ssa s8'l ica v8nt8l, kare'l d8șea 8mor ka 8n nroș8m.

88i așea treșeaș în așea 88gire nesokotit8 min8tele k8 min8te, orele k8 ore, zilele k8 zile, an8i k8 an8, 8i fl8t8rele 8i om8l; — k88i alerg8nd mereș adolescent8l devenise om, aș8ns8r8 ne v8r8l 8n8i m8nte kare n8 era alt8l de k8t n8nkt8l 8el ma8 r8nos al vieșei.

Akolo om8l se onri; — n8 8tia dak8 n8 era ma8 bine nent8 d8ns8l s8 se'n8toark8 în anoi; — at8t reneziș8nea m8ntel8l era n8imejdioaș de kobor8t.

Dar în kobori8 de partea 8ea-l-alt8, eraș fr8moase k8nni8 verzi mi înflorite, nark8r8 8mbrom8, arbor8 înk8rk88i de fr8kte d88i 8i rekoritoare.

În jor8l m8ntel8l lok8l 8nde se n8tea onri la 8mbr8 ka s8 se odineask8, se'nkide8 k8 8n zid de j8r în nroj8r de aș8nra k8r8i eraș stikle snarte ask88ite, 8i m8r88in8 8enoi8.

Fl8t8rel8l veni s8 sboare ma8 str888itor de

kîț niçî o dată, mi lăoș sborâș snre nark koborând rîna.

Lăkră straniș, kă toate kă o, aua 'ndelângă a-
lergare trebăca să fi obosit ne om a kărâș nerî în-
chenșseră a kărâști mi kare dedăse'n bătîneș, el
se arșnkă renede dășă flătre.

Flătrele se ginea mereș la zeye nășî în kale,
dar fiind kă florile se veshėjiseră, — insekta se a-
meza nē skaeș, săș ne ramărî șskate de konach.

Bătîrîș obosit îl șrma mereș.

În sfîrșit flătrele sbără de asșnra zidășlî; —
bătîrîș, kăçî omăș devenise bătîrîș, îșî adășă nă-
terele mi făkă o sărîșră însnșîmîntătoare ne de
asșnra zidășlî, dar kășș în mărăçîni, șn gimne îl
îngeneș la inimă mi o făkă să sîngere.

Abia se aridikă, făkă înkă kășș-va nășî dășă
flătrele țe nărea a se toni în atmosfera norșoasă,
să'mniedikă de o niatră mi kășș.

De treî orî înçerkă a se aridika, de treî orî
kășș iar. — Ne mai nășnd să alerge dășă doringa
sa, el îî întinse brașele.

Atășnă flățrelăș năș kă'î cra milă de obosi-
tăș alergător, el veni să sboare ne de asșnra ka-
nășlî nleșăvit al bătîrîșlî.

Lăș îî năș kă arinele insektei nă mai stră-
lășeăș kă atîta vioiășne.

Poate kă nă ereăș arinile kare nă mai stră-
lășeăș; — poate kă eraș vederele bătîrîșlî kare
se stîngeăș.

Çerkășrile deskrișe de flățrel înçetără dîn țe
în țe mikșorîndășe; — mi în sfîrșit se ameșă ne
frăntea ualidă a mărîndășlî.

Kăçî bătîrîșlî trekășe la așea parte a vieșei

unde omul seamănă kandlei în care se sfârșeau
znt-de-lemnul și se stinge.

În o ultimă silire mărindul arădiku brățele și
mîna'i tremurînd, atinse în sfîrșit arinele flăcărelor
obiect de atîtea doringi și de atîtea obosiri; —
dar; — O desilăsiune! — el văzuse atîtuia kă era nu
un flăcău ci o rază de soare dăru kare alergase
toată viața lui.

Îli brățele sale kăzaru îngiegate, și cel din
armă'i săsui în fărî se tresaru atmosfera ne avea
kimnie a nopții.

* * *

„Îli kă toate acestea; — armează, o poate! ar-
mează'ți doringa ideală și țară, n'între dărerile ne-
sfîrșite; — armează nekontenit avea fantasmă stră-
lucită 'n miș de fegă, kiar kînd ar fi s'ăi dăi cel
din armă săsui, în mințal în care mîna ta o
va atinge.“

V.

Reminiscentă.

Bășcortul nă era atunçi ceia ce este astăzi; — jănimea priimea o învățătură kă totăl mărghin-
tă mi nenertektă în kolegiă sântăslă Sava, unde kă-
uți va profesoră bșnă ișă nerdeaș timnăl din linsă
mizloavelor a libertăței mi a elementelor de ins-
trăkușne. — Fenomenăl cel mai rar al măsăslă
era ăn ărs, ne kare îl ăinea în o kăptăruț ce
servea de inkisoare stădențiloră; — animală se do-
mestivise kă konii, mi ei îl învățase a face o sămă
de minăni; direktorăl înčerka să fakă edăkașne
konilor inkizăndă'i; — mi konii făceaș edăkaș-
nea ărsăslă.

În avel kolegiă eraș avelă nleiadă de jăni ăni
în klasse mai înaintate, alăi în klasse mai înna-
noiăte, mi kariă astăzi reveniți din streinătate unde
ișă aș săvîrșit stădiile, fără ărșă, okănă lokără
străbăute în sovietate, în postăurile năblice, saș ne
băncile adăntăre.

Boereskă ilăstrăl doktor de drent, erădităl Re-
daktor al Naționalăslă, onorabilă mi patriotikăl de-
nătat din nartea stăngă; — Berindei avel neobosit
atlet al stădiăslă kare ișă netreche cea mai frămoasă

parte a jănegei lui în streinătate ka sã revie în țara lui ăn arkitekt ȕelebră kare sã faktă astrăluți în România arta lui Mansard; — jănele Momăleană ne kare o moarte temerărie 'l-a kosit d'între noi în streinătate, mi kare kă ăltimă săsnin ȕe a eksalat în ăn kănt rănită trimis țurei lui, a lăsat o să-venire neștearsă de talent mi de poesie; — Sixleană spirităosă satirik a kărăi soartă în fă țară, aȕeă'ăi a lui Momăleană; — Kostake Grădișteană prefektă regretat de distriktă Fokșană mi algi măgi ne kariă snăgiă mi timă nă ne iartă a'i însemna aȕi.

Jănimca nă era atănuți atit de înnaintat; — dar eraă inkă koni; — ei se jăkaă în orele de rekreare, făr a se preokăna de viitor, mi măi kă seamă făr a voi sã ia aere de oamănă formăgi; — făr a se amesteka în politikă, făr a snăne verzi mi ăskate, mi făr a făȕe ăkstra vagănge.

Konilărie stădioasă a kărei instinkte, îi snănea kă viitoră'i năstra o misiăne înaltă mi frămoasă de regenerare mi de reînflorire, mi kare lăa voioasă partea sa de veselii mi de jăkări, astentănd timă de reflessiăni serioase mi de regenerare a țurei.

Mi ȕe nă se netreȕea în aȕel kolegiă ekso ne-kontenit de risări, de sgomot, mi de netreȕeri? — Genilie profesoră de geografie, Jobin, mi D. Grăjdeană eraă martiriă aȕeloră miȕi diavoli kariă nă'n-ȕetaă de a le făȕe toate sănrările, maligieie, mi esnieglerieie ȕe se năteaă inventa de imaginăgiănea loră atit de fertilă în asemenea farse la virsta aȕeăa.

Neferiȕită Genilie nă intra o dată în klasă făr a fi priimit kă voioasele strigăte de *Berta verde* kare 'i imăăiaă din toate nărgile ărekele, nă se aȕeȕa o dată ne katedră făr a'i ploȕoa în făȕă

o droae de bobornache de xърtie, mi adese ori fъръ a kъdea pentъ kъ хn maligos skolar ii rъnsese niuorъl fotolixъl.

Jobin era de mълte ori priimit kъ salve de destъnъtъrî mi fokъrî de artifiуi, koniî nъnceа в sobъ хn nъmn de kanse mi de nraf de nъukъ mi nresъraъ nraf de nъukъ n'in toatъ klasa, kъnd intra el в nъхntъ, drъkslegiî miуi trъnteаъ kibritъrî aprinse, mi se fъcea o isbъknire хn fok mi хn fъm kare fъcea ne neferiyitъl profesor de sълta se sne-ria striga niнъ ye fъmъl il innъbъша, atъnуi alerga la fereastrъ o deskidea, sъrea ka o kъnrioarъ snуi-mъntatъ, mi se refъgia в kabinetъl direktorъlъl.

D-nъ Grъjdeans avea alte tribъlagiъnî; — skolarii ii skriaъ ne tablъ.

analizъ

Grъjdeans „an a fost la grajd (mъnka nae).

„*Observare*. — Mi estimъ profesor.“

Saъ fъgeаъ toуi din klasъ mi rъminea singъr.

В o zi se strekъraserъ toуi skolarii, ii rъmъ-sese хn аdditor de vre o zeye tineri, аveia voiaъ sъ iasъ mi ei, — nъne ne хnъl la arest lingъ хше; — tristъ idee, mi ka sъл nъzeaskъ хn odъiam; — skolarъl аuteantъ хn minъt kъnd mi profesor mi odъiam ereаъ nreokъnauî o reteazъ de fъgъ dar il nrinde odъiamъl de mantelъ el iшi leаnъdъ mantela mi fъge, maî la vale хn rъndam il аnъkъ de nъlnana skъrteуei el lasъ skъrteika в mъinile rъndamъlъl fъge mi se oureute в xliyъ; — аvesta era semna-lъl revoltei; — neste kъte-va momente il insogesкъ Verneskъ, Momъleanъ, Vasile Xiotъ mi аlyi mълуу kamarazî аi sъл; — konii arborъ o basma kъ fege в хn baston al lъl Dimuea Medatorъl, ka semnal

al Revoltei, mi se nlimbă ne sligă strigând vikto-
rie, mi rîzînd.

Kînd konișul devine om mi își adăuc aminte
acele sîveniri ale aniloră ceî mai bogăți de ferichiri;
să miră de năgîna reflessiune kare kîrmăia atîncî
fantele sale, dar ele leagăntă dăuc inima lăi, mi
îi sîrîdă kă năucere.

Să revenimă la Băksremi.

În lokul grădinei botezată kă nămele de Stir-
beș, Balta-liman mi alt, se'ntindea șn lak infekt
mi gănoios kere se nămea balta Țîsmegîșlăi; —
o armie de broaște orăkăia toată zioa mi toată
noantea, mi trimetea armonia'i nenăkăntă la o dis-
tanță întinsă înnrejeră'i.

Moșeaoa de mi era atîncî înkă lokul întîlni-
rilor amoroase, a amorșrilor efemere, nă era însă
de kît o alee de tei lăngă mi dreantă fîră a
avea niță Villa grăioasă a Doamnei Șkșkăi, niță
koteșul D-lăi Argintioiană niță grădinele profumate
kare akem askîndă mi mai mîlt în tăferișul nă-
dăriciloră loră, misterioasele amorșri adăltere.

În lokul teatrăslăi kă al kărăi năg se mai nă-
teaș faye înkă alte doșă, mi din al kărăi fîndări
s'a kreat kăte-va averi nersonale konseksinte mi s'a
zidit kîte-va kasse nartikolari; — se'ntindea șn lok
gol mi vast în kare kremteaș bîlăriile; — mi teatră
era o dărmăntă de skîndări arădikată ne șn lok
șnde făsese grajd în fîndăi kărgăi kaseloră D-lăi
Slătineană.

În avel lok modest însă, străbăteaș talentele de
primă ordin; — în oneră alle Xenrietei Karl, alle te-
noriloră Riciardi mi Montrezor; — ne șvena Romăntă
acele ale lăi Ancste Kronibăuc, Kostake Mixăileană,

Dădăka, Kostake Karageali; — se jăka Lăkrezia, ka la onera italiană în Londra; — mi Amfitrion ka la komedia Franțeză în Uaris.

Nă era nișă seratele grădinei lăși Șlater, nișă kafenele kantande de la Varemberg, dar era grădina kă kaiș, grădina Brășlei m'altele șnde se grăsea șmbră, răkoare, mi o natăgră verde mi'nflorită; — eraș inkră lăștară așei artișni originală așă grărei noaștre, mi akvantele loră rănitoare akomnaniaș kă armoniă dășă, delișieles amorșriloră jăne mi romantice.

Atăniș Băkăremșel era o bală, akșm e șn noriș; — diferinșă nă e mare; — dăkră nă, — kă s'a keltăit bilioane fără ka rezăltatele inbășnășășiriloră adăse șă fie vărăte mi simșite.

Șă vedemă akșm nartea intelektășă.

Partea intelektășă era măi nășin șnăimintăș, mi măi nășin dășă la ekstreme; — nă aveam năblișistă romăi, nișă satirișă trivială, dar aveam aștoră filosofi, glășmășă, seriowă, inălgă ka DD. Kostake Bălășeskă, Ioan Voăneskă, Nikă Bălășeskă, Trib. Lășrian; — noegă ka D-nă Ioan Văkăreskă, fabălistă ka D-nă Aleksandreskă. — Șli eă aș rămas mi vor trece la nosteritate kă titășă meritat de aștoră klasișă.

VI.

Primul amor,

După moartea tatălui său, Pașl intra în aceea parte a vieții omului, care se chiamă adolescență; — pentru că reflecțiunea înșine a străluci în inima lui, ca cele dintâi raze ale zilei după roza dimineții.

Acea epocă a vieții, este epoca plăcerilor, a simțurilor și înclinătoare care strălăvescă în inima omului; — a studiei.

A studiei facyl, inteligent, care se încrește în memorie fără trăsătură și fără oboseală. — În un kșvint epoca cea mai frumoasă a existenței.

Inima lui Pașl era plină de noemie, plină de amor; — plină de sensații vagi și neînțelese la care sufletul său aspira ca avea sete a vărstei de aur, în care totul în lume posedă un nrism, o iluziune ce strălăcește și îmbată kșgeturile și spiritele noastre.

Pașl ajunse ast-fel la vînturi-sne-zee anii. — vînturi-sne-zee anii! — ce farmec nesfârșit există în acest singur kșvint, — vînturi-sne-zee anii!

El avea un amik.

În o zi era la acel amik; — medea amidoii ne

o kananea, — înţeleg o konversagione semi-serioasă şi născând fie-kare în un 48bck, şi un nşor de fşm se 'nţila în şaga lor.

Уша се дескисе; — о јанѣ фатѣ интрѣ.

Nu era o fată, — era o floare, — o roză, —
 să-mi bine în crin, — să-mi bine o nălădă a-
 nemonă anlekă în teja-i sângere mi mîndioasă, —
 în rîngier radios mi sîrîzînd.

Uași se skolъ, se 'nklinъ în o salutare, și o-
kii sîi rъmaserъ așintaiи ne avea frămuseșeя per-
fektъ kare se ivea înaintea sa ka o visiune divinъ
ce desvâlșia la priverile'i înkътate realitatea idea-
lăși sîș.

Ea se rowi, — krinɔl deveni rozɔ.

Tenera konilʔ, era ʔaltʔ svelʔ, avea o talie
sǎbǔire ʔi elegantʔ, — nǎrǎl kastaniǝ blond, — o-
kii marǐ brǎnǐ, — gǎra mikʔ, — bǎzele fine ʔi rǎ-
mene, — figǎra palidʔ ʔi ovalʔ, — o mǎnʔ finʔ ʔi
lǎngʔ, — ǝn niǝor de konil, — ǝn sǎrǎs divin, —
dinǔǐ de mǎrgǎritar, — ʔiʔn tot kornǎl ei o sǎnlegǎ
grǎcioasʔ kare face natǎrele ǝnor femeǐ sǎ semine
ǝnǝǐ volkan inǎbǝʔil, — sǎǝ ǝnei mare kristalinʔ a
kǎrei valǎri sǎnt gata sǎ se aridice sgomotoase.

Ea se onri romind, — kǎtǎrele'i skinteinde in
voluntate se anlekarǎ in jos, — ōi resnǎnse salǎt-
re'i lǎi Hǎsǎl, nrin o sǎverǎnǎ ōi grǎcioasǎ reve-
ringǎ.

Amikəl ləi Paəl se skələ wi'l prezintə sərəreī
sale ka ne ɔn frate al sɔʃ, ka ne ɟel maī sinɟər
wi deɟət kamarad.

Еа съкѣ инкѣ о reveringъ ши 'ѣ intinse мѣна.

Иаși 187 мана еї, — din 80 instinkt al inimеї
bazele 181 se 11017 ne 11018 m177 del11018, —

apoī īmī arūdikъ frāntea, kъtъrile lor se'ntilnirъ
mī se kъsāndarъ ȳn moment.

Ea se awezъ lingъ fratele sъȳ, konversarea
kontinsī.

Paolina; — aȳa se nȳmea jȳna konilъ; — Paolina lȳ o parte aktivъ, vīoae, malīchioasъ, spiritoasъ la aȳea konversare, vocea eī avea ȳn timbrȳ sonor, dȳlȳe, armonios kare strȳbȳtea īn fāndēl inimeī, mī kъnta o melodie rȳnitoare sȳfletȳlȳī.

Apoī Paol vorbea; — atȳnȳī ea īl askȳlta kȳ aȳea kȳriositate naivъ a femeciī, — kȳ aȳea atȳngȳne malīchioasъ a spiritalȳī, kȳ aȳea amabilъ afȳekȳiȳne a amiȳiciī.

O intimitate renele mī sincerъ se stabili īntre dȳnȳmī, — neste kȳte-va momente eī craȳ īmpresȳnȳ ka mī kīnd s'ar sī kȳnoskȳtȳrъ de kīnd craȳ nȳskȳȳī amȳudoī,

Trekȳrъ ast-fel sekȳnde, minȳte, ore īntregī fȳrъ ka nȳī ȳnȳl din eī sȳ gīndeaskȳ a face sȳ'nȳeteze aȳea adȳnare a treī inimī kare sȳ'nȳelegeaȳ alȳt de bine.

Servitorȳl veni sȳ vesteaskȳ ne Paol kȳ'l aȳntenta la massȳ; — el se skȳlȳ strinse mīna amiȳkȳlȳ sȳȳ mī a nȳoeī sale amikȳ, mī nlekȳ.

* * *

Īn zīoa aȳeia el nȳ mȳnkȳ nimik, — īnima lȳī era ulinȳ' de o asuirare vagȳ, de o doringȳ nekȳnoskȳtȳ nȳrъ atȳnȳī; — de o īmpresȳne dȳlȳe, dar nlinȳ de grije, — de ferȳqire mī tot de o datȳ de ȳn neȳstimȳr nesȳȳs, de simȳgiminte ne kare nȳ le īnȳerkase nȳī o datȳ nȳrъ īn aȳel moment; — gȳndirea lȳī era agitatȳ de kȳȳetȳrī melȳnkoliȳī mī rȳnitoare kare ferbeaȳ īn īmaginȳȳiȳnea sa, — mī tot

în sâfletul său pîrea că-i kînta kă akvente sîave:
— „Işbeshite.“

Işbeshite! — kîţî akşm se desvoltă floarele cele
mai frîmoase în kălea ta, — kîţî akşm aspiraţi-
nele tale sînt mai înalte şi mai nobile, — kîţî
akşm, nămai akşm, kredinga ta e sincer, netîrbî-
rat, neîngheţat de reţea impresiune a eksperienţei.

Dăpî prînz el se aşeză la fereastră Kamerei lui.

Kamera lui avea vederea în grîdina amikăului său.

(Vem nămi de aci înainte ne amikăul său, —
Petre).

Paşlina era aşezată sub un arbore stîfos, în
poala ei şinea un mînzăkiş de flori, şi mîna-i albă
le respira adîncînd-le, aşezînd-le şi kumplektînd
un bîket.

El o prîvea în ekstasa admirăţiunei, — al
ăcelei admirăţiuni vagă ce vorbeshite inimăi fîră
kăvinte, dar ne kare sâfletul o simte fîră a-i pîtea
resista.

Konila îl zîri şi-l salută kă un sîrîs de fami-
liaritate naivă, — el se romi de a fi fost sîrurîns
în ăcea ekstază, şi timid ka o nasîre selba-
teky fîgi de la fereastră şi se arînkă ne un divan
ce avea în kamera sa.

— „O kît e de frîmoaş, — înşi zise el; —
a fi îşbit de dînsa e un vis! — un vis mai frî-
mos de kît toate frîmoasele mele visiuni pînză as-
tîzi, — dar imposibil; — o kît e de frîmoaş!“

Anoi în memoria lui revenîră toate ăcele croine
vitate de Istorie şi de romange, — în imaginaţi-
unea-i bogată el o kumpara kă ăcele frîmăşşei stră-
lăcite, — kă ăcele semei renăşmite kare a trekă la
nosteritate, şi kă toate el îi da o asemănare.

Данъ кѣте ва momente de visare deștănt, el se skălă, — se dăsse înainte oglinzei lăi mi se privi.

— „O nă mă va izbă năi o dată! zise el askănzând'ăi figăra în măiăi, mi simțind doă lăkrimă dăndă'i degetele.

— „Kă e ca de frămoasă!

În adevăr ca era frămoasă, frămoasă ka ăeră senin, frămoasă ka ilăsiănele jănegei.

El nă emi în ăvea zi din kassă; — înăerkă să skrie dar nămele ei îi revenea în tot momentăi ne băze mi se kobora în vărfăi kondeiăi săă; — înăerkă să ăiteaskă, dar îi nărea kă fie-kare frăsă, fie-kare zăcere îi mōntea „Paslina!“ — înăerkă să adoarmă, dar somnăi făgea de genele lăi mi ăvea ănkăntătoare, imagine a ei kreștea mărcăi mi delăioasă înainte priveriloră lăi.

* * *

A doă zi, ăvea d'ăntăiă găndire a sa nă măi fă ka altă dată kolegăi, kărgăile sale favorite, săă stădiă; — găndirea lăi era ăveia ăe nă'l nărăsisce ăn moment din ăvela în kare o văzăse; — găndirea sa făsesse Paslina.

El alergă la amikăi săă, — ea emi înainte.

— ăe nă ăi mers la kolegăi astăzi? — îi zise ca: frate'mă-o e akolo.

Paă se romă, se înăerkă, anoi resnărind înărbășităi lui lăă tot kăragăi săă ka să minăă.

— „Ăăă? eă veneam să'l iăă.

— „De dămăncăi te-ăi găndit; — îi rășănse ca răzând, anoi vorbi de altăvea.

Momentele trekăă în ăvea konversare kare

dăcea ne Paxl ka ʒn vis ne nesimgite în ʒn dedal
ʒnde se nerdea mi mintea mi inima lăi.

— „Voemîi sʼmî vezî florile? — îi zise ea :
Paxl priimi.

Amîndsoi se koborîră în grădină.

Akolo Paxlina se anlekă lă o roză desvol-
tată în acea dimineagă, mi'i-o năse la keotoare.

El privi acea roză mi o lakrimă, roză dăce
a inimelî nikă ne foile ei.

Apoi amîndsoi se amezară săb arborel ʒnde
el o vîzăse amezată singură, o diskugiune noetikă
începă între dinmiî asăra floriloră.

— „Vezî dămneata demoazelă îi zise el.

— „Askăltămă; — îi resnăse ea kă acea na-
ivitate singură a konilăriei; — voesk sʼmî năsemîi
Paxlina mi sʼmî zicî lă, ka sʼmî am mi eă avela'mî
drent; — ayeasta e mai familiar mi mai intim, mi
'mî plăce mai mălt.

— „Ei bine îi zise Paxl: — nă nămai priimesk
kondigiunea dar îgî mălugămesk, — ayeasta adăce mi
intimitate mi afekgiune între noi.

— „O așă 'mî-a zis kă voemte frate'mî-o; —
răsuăse ea; — mi ka sʼmî dăă eksemnă, Paxl ʒr-
mează'gî teoria asăra florilor.

— „Ei bine, — vezî lă Paxlin'o, — ayele florî
îgî nară gie niște simle plante kă profăm, mi kă
diferite kălorî, — le kălegî ka plante gingame,
grăgioase, kă kare 'gî plăce sʼmî te 'mnodobemî, —
dar vine o zi, — vine o zi kînd plantele ayele iaă
ʒn săflet, o mișkare, ʒn limbăgiă, — o zi kînd
profămăl'loră e o șontă dăce nentă inimă, kînd
koloră lor săne săfletă lăkrări de ayele ʒe'l
eksaltă, — kînd șnevia lor pronăngă ʒn năme.

— „Krezī kž florile vorbeskš? — întrebz naiva konilz : ūi ȳe zikš cle?

— „O zikš lškršřī ne kare niȳī lš niȳī eš nž le-am ašzit nīnž akšm, — nž le-am simȳit nīnž în momentšl aȳesta.

Ūi Pašl lšřnd o floare în mīna lšř o întinse Pašlineř.

— „Privemte floarea aȳeasta; — adžogz el; — Franȳezii o nžmeskš „*pensée*“ — nentř ȳe? — de ȳeř-ar fi dat eř nžmirea aȳeasta dakž ea nž ar sžzne nimik, dakž în ea înšř'ŵī nž ar fi o semnifikare; — ea-o Pašlino nentř roza kare 'mī-ař dat'o.

Pašlina křrioašz ka o femce întinse mžna ŵi lšř floarea; — privirile eř se aȳintirz interrogatorii ŵi aržřnde ašņnrž'ř; — dar înȳet sigžra eř se rowi, okii eř se koborirz, mžna'ř křžž ŵi floarea'ř křžž din mžnž; — Pašl o privi, ea arždikž iar floarea.

— „*Pensée*“ mžrmžřz ea.

Ū'anoř amīndžoi țkšřř; — la ȳinȳi-sņre-zȳe anř dorž inimř se 'ņȳelegš aȳa de žwor; — la ȳinȳi-sņre zȳe anř sšřletšl e atžt de viš, în křt askšltž ište, ŵi florile vorbeskš kž aȳa dšȳř esņresišnř.

Dar femcea a fost este ŵi va fi tot d'aȳna femce, — fiikž a Eveř kare se adž tentagisneř ne nesimȳite, ŵi řřř a nriȳene nimenř kž ȳedž la o tentagisne, — kž aȳea desimšlagisne kare karakterizž ne o femce, kiar křřnd aȳea femce e o naivž konilz de nař-sņre-zȳe anř, — Pašlina skimbž vorba.

— „ȳe aveȳř astřzi la kolegiš? — întrebž ea.

— „Mař stiš eš, — řřsņņse Pašl.

— „Am ašzit kž skriř ŵi kž skriř řřřmos, zise ea, komņņnerile tale servž de model ȳelorš-

l-aiuī, mi am citit povestea asăra flăcărelă; — n'am îngeles nimik dar am plîns.

— „Nă ai îngeles nimik Paslin'o; — uentră kă inima ta nă a'ncherkat nînză akăm niuī o dărcere; — de-a'ui cherl tot d'asna auea newtiingz naivz, auea nekşnowtiingz a şşerirei.

— „Ei bine dar tă ai şşerit?

— „Oribil! — rşşnşense Paşl; — inima mea e 'mnrşgitz akăm între viitor mi şşn mormint.

Frşntea lăi se înklinz, mi şşn şşşnin dărceros se eksalz din pentzl şşş.

Paşlina îi lăz mîna; — o da, ştiş, — latz-t-o. — Ei bine, am aşzit mi am citit kă şşn om are kşragiş, energie, tşrie de inimă mi kă'învinge orş-şe dărcere; — aşia kă omşl e tare?

Şli ea îngelesese kă nentră a kalma o assemenea dărcere nă era destă şş skimbe vorba, dar trebşia o mişkare mai pşternikz de kşl aueia a kşvintelor.

Mîna ei treks ne frşntea întristatz a orşansăi mi floarea şe'ī dedăse el îl gşdilz şşmor n'între nşr.

El tresşri.

— Ei bine aveai kşvint, — şşrmz ea florile vorbeskş, — priveşite kaktşşl auela, kăm e de mşndră, el gşdikz floarea'ī mşreagz mi nare kă zice: — „şşnt tşnzr, vşntşl, viskolşl, gerşl not trece de aşşura kanşlăi meş, nă mş vorş abate, eş voiş re'nşlori la primm-varz kă kolori tot aşia de vii, am înkz şş mai trşesk mi voiş mai trşi; — timnşl în zadar trece, el nă'mi poşte lăa şe'mi a dat Provedinga, profşmşl meş; am mi eş misişnea mi desti-nşl meş între florī, mi voiş merge nînză şe voiş înnlini auea misişne nînză şe voiş şşrşmi ael destin.“

— „Ziți drent, — răspunse Pașl omul are mi
el misiunea, mi destinul să-l ne nămint, mi trebuie să
meargă 'nainte nînz ce'și va înmîna acea misiune,
nînz ce 'și va sfîrși avel destin.

— „Mai năvemele înkă; — zise ea: — avel
garoafă kăm nare a zice eș sânt veselă, — sîrîz
tot d'asna, mi vîntul kare kată să skătare foile mele
mă gîsește a dosa zi tot rămenă, tot voioasă; --
O akăm îngeleg novestea flăcărelă.

— „Nu e așa kă ea merita lakrimile ce'i ai
dat, nentă kă'n adevăr ea deskrie viața.

— „Nu știș de deskrie viața; — răspunse Paș-
lina: — nă am încherkat înkă nimik ne lăme, dar
ea e năsimimîntul vieții; — așa trebuie se fie; —
omul aleargă dăpă o viziune dăpă un ideal, mi kînd
îl atinge, viziunea se skimbă; — îmi imaginăș așa,
mi nă novăș se'ngeleg nentă ce; — în adevăr voi
aestii, poeții, artistii sântegii strănii bizari în ideele
voastre, — nentă ce lă la chină-săre-zече ană kînd
abia năwestă în viață în jăneț ai ales noemul ună
bătrîna kare ese din viață? — nentă ce ne băgați
noșă tinere konile kăroră totă trebuie se ne sîrî-
ză ast-fel de idei triste 'n minte, mi ne faceți să
ne gîndim mi se ne 'ntrebăm, — oare așa se fie?
— Eș șna....

Avi Pașlina se onri, fratele săș sosi în avel
moment.

— „De ce nă ai venit azi la kolegiș? — în-
trebă el ne Pașl.

— „Am venit avi să te kast răspunse Pașl; —
mi gîsind ne sîrora lă, am rămasă de vorbă
nînz șkăm.

— „Ei bine, 'mă-ai şmat răgăciunea? — întrebuî Petre ce ştiora lăi.

— „O akəm sântemă intimă, Paşl mi Paşlina, — Dar să ne şmămă teza; — ziceam lăi Paşl kând ai venit ts, mi te fak ne tine jădekător, — kă e o stranib idee a lăi la çinçî-snre-zeye anî să fi lăat ka să tradăkă noemăl desvenişneî.

— „În adevăr zise Petre, dakă nă au kənoamte karakterl sombră mi melankolik al lăi, — au zice kă a voit să fakă şn akt de originalitate, să îşî dea aere, -- dar kăt de stranie să fie acea idee, ea e kă totăl în karakterl lăi, mi nă mir de ce nă face versări fiind ama de poet.

— „Nă fak versări amichiî mei, — resnăse Paşl, nentă kă, kăt de poet să fie şn om, nă e dat la tot astorl de a noseda eleganga, fertilitatea, geniă rimeloră; — kind voeste çineva să fakă versări, trebăe să le fakă saş ka Lamartin saş ka Ioan Văkăreskă. (De ar fi zis acesa kă çinçî anî măi înkoa, ar fi adăogat ka DD. Bolintineană mi Alessandri), saş să nă le fakă de lok; — nă voesk să fiş niçî şn tradăktor imnerfekt, niçî şn nlagiator nekorekt niçî şn kăntăreg de şlişî. — ş'anoî.

C'est en vain qu'au Parnasse un temeraire auteur
Cherche de l'art des vers atteindre la hauteur.

Poesia, — nă poesia, kăçî ea eksistă în prosă, dar versifikarea, este o artă, o dispozişione ce namte kă omăl, se leagă nă kă dînsăl, trăemte kă el mi se desvoaltă kând el învaggă a skri; — toate înçerkărele mele în açeastă privingă aş fost sterile, la mine amor rimează kă băjor, frămos kă gros mi dsios kă setos.

i În o zi am înverkat sã fak o poesie, la o varã a mea de zioa ei, mi fi am fãkãt ãn talmew balbew de stil de kare D-nã Orãmanã ar fi fost jalsz, — am înverkat sã tradãk o odã a lãĩ Lamartin mi am isbãtit a fãce ãn poem skion kãm nã am vãzãt ãnkã nĩnã akãm în literatãra noastrã. Versifikarea e o skãntee de geniã trebãe sã lãceaskã de sine, kãnd omãl katã sã o anrinzã ea se 'nnãbãshawte în çenãwe mi se stinge.

* * *

Haslina il askãlta vorbind, ei trekãrã awa ore întregi în zioa açeaa. Hasl mãnkã akolo.

Dãpã nrãnz Petre mi Hasl emirã iar în grãdinã; Haslina îi insogea.

* * *

De aci ãnnainte toate zilele se trekãrã ast-fel nentrã Hasl; — ãndatã çe sãvîrmea kãrsãl sãã la kolegiã el alerga dãpã nrãnz la Petre ãnde medea noantea nĩnã tãrziã în asemenea konversãrĩ dãlvi, intime, mi delivioase kã Petre mi Haslina, amezat între dãnwiĩ.

VII

Paul și Paulina.

Era o seară senină, — lăna strălucăa radioasă n'între arbori, zefirul sâsla șmor, stelele sârădeaș voioase ne bolta de azur.

Paul și Paulina erau în grădini, Petre năkase la țară kă tată-săș.

— „Privemte Paul țe frămoasă natărb, kit e a-vest aer răkoros al sereî de dăle, mi kăte impresiăni delicioase insniră sâșletăsi.

— „O da, zici drent Paulin'o; — imi pare kă fie-kare stea are șn sârăș d'amor, — te ai gîndit oare Paulino vre o dată la acele sensagiziăni rîni-toare ale sâșletăsi, kare se agită volăntăsoase în i-nima omăsi mi îi zice kă o armonie sșavă mi ne-kănoskăte inkă, — „Iăbemte!“

Paulina rîmi, okiî eî se koborărb în jos, mi mîna'i distrată înčenă a mîngîia o floare țe imi ridika timidă foile'i grăgioase la nișoarele eî.

Paul îi lărb mîna.

— „Ei bine, da, — Paulino, — din zioa kînd te'am vîzăt, acele sensagiziăni vorbeskă inimeî mele kă toată poesia loră; — ele imi zikă „Iăbemte;“ — mi eș iăbesk.